

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV Secția Contencios Administrativ și Fiscal

DECIZIA NR. 100/2012

DOSAR NR. 100/2010

Ședința publică din 20 februarie 2012

Completul constituit din:

Președinte -	- judecător
- Anna Gabriela Stoian	- judecător
- Gabriel Ștefanita	- judecător
- Tatiana Ștefan	- grefier

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta S.C. S.R.L. împotriva sentinței civile nr. 100/2011 din 06 iulie 2011, pronunțată de Tribunalul Brașov – Secția Comercială și de Contencios Administrativ în dosarul nr. 100/2010.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare, se constată lipsa părților.
Procedura îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 16 februarie 2012, potrivit încheierii de ședință din aceea zi, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Instanța, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru data de 20 februarie 2012.

CURTEA:

Constată că, prin sentința civilă nr. 100/2011, Tribunalul Brașov a respins acțiunea reclamantei S.C. Deava S.R.L. în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov, reținând următoarele considerente:

La data de 12.04.2010 s-a întocmit de către inspectorii fiscali din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Brașov - Serviciul de Inspecție Fiscală, Raportul de inspecție fiscală nr.3751 prin care s-a stabilit suma de 825 lei reprezentând impozit, majorări de întârziere și penalități, fiind emisă la aceeași dată Decizia de impunere nr. 100/2010 pentru suma mai sus menționată.

Împotriva măsurilor stabilite de organele fiscale din cadrul D.G.F.P. Brașov AIF, prin Raportul de inspecție fiscală nr. 100/12.04.2010 și Decizia de impunere nr. 100/12.04.2010 referitor la obligațiile fiscale suplimentare în sumă de 825 lei, reclamanta a formulat contestația înregistrată sub nr. 100/05.2010.

Prin Decizia nr. 100/10.08.2010 s-a admis contestația pentru sumele de 825 lei reprezentând impozit pe profit, 10 lei majorări de întârziere și 1 lei penalități de întârziere, s-a desființat Raportul de inspecție fiscală nr. 100/12.04.2010 și Decizia de impunere nr. 100/12.04.2010 pentru sumele de 825 lei reprezentând impozit pe profit și 10 lei reprezentând majorări de întârziere și s-a respins contestația pentru sumele de 10 lei impozit pe profit și 10 lei majorări de întârziere.

Prin acțiune reclamanta a contestat punctul 3 al Deciziei nr. 100/10.08.2010, referitor la suma totală de 825 lei.

Cu privire la susținerile reclamantei în sensul că despăgubirile primite de la societățile de asigurare nu au putut fi incluse în rândul veniturilor impozabile, nu au putut fi primite.

S-a reținut astfel că veniturile reprezentând despăgubiri sunt obținute de reclamantă de la societățile de asigurări ca urmare a plății primelor de asigurare, care sunt cheltuieli deductibile la calculul impozitului pe profit, nefiind incidente în speță dispozițiile art.20 lit.c din Legea nr.571/2003 privind

Codul fiscal și pct.20 din HG nr.44/2004 care stabilesc categoriile de venituri considerate neimpozabile la calculul impozitului pe profit.

Conform art.20 lit.c din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal sunt neimpozabile la calculul profitului impozabil veniturile din anularea cheltuielilor pentru care nu s-a acordat deducere, veniturile din reducerea sau anularea provizioanelor pentru care nu s-a acordat deducere, precum și veniturile din recuperarea cheltuielilor nedeductibile.

În conformitate cu pct.20 din HG nr.44/2004 sunt considerate venituri neimpozabile veniturile prin care se recuperează cheltuielile pentru care nu s-a acordat deducere la momentul efectuării lor, cum sunt: rambursările de impozit pe profit plătit în perioadele anterioare, restituirea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, veniturile din anularea unor provizioane care au fost considerate cheltuieli nedeductibile la data constituirii lor și altele asemenea.

Despăgubirile primite de reclamantă nu sunt venituri din anularea cheltuielilor pentru care nu s-a acordat deducere și nici venituri din recuperarea cheltuielilor nedeductibile.

Plata despăgubirilor este atât consecința plății primelor de asigurare cât și producerea evenimentului asigurat. În ipoteza în care reclamanta nu ar fi achitat primele de asigurare, faptul producerii accidentului din care a rezultat avarierea autovehiculului nu avea drept consecință plata despăgubirilor.

Referitor la refuzul părții de a include la cheltuieli televizorul achiziționat pentru societate se reține că potrivit art.21 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare, precum și că în conformitate cu pct.22 din HG nr.44/2004 cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

În speță, cheltuiala cu televizorul, înregistrată de reclamantă în contul 603 „obiecte de inventar”, este nedeductibilă fiscal raportat la obiectul de activitate al societății constând în comerț cu ridicata al produselor farmaceutice.

Din declarația martorului audiat la cererea reclamantei a rezultat că televizorul se află instalat la recepție și că pe ecran sunt proiectate clipuri de la importatorii de medicamente, aceste clipuri fiind vizionate de clienții societății. Însă, s-a apreciat că cheltuiala nu intră în categoria cheltuielilor efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Dispozițiile art.40 alin.3 din Legea nr.41/1994 evocate de reclamantă nu au relevanță în speța dedusă judecării, faptul achitării taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune și dreptul la informare neconducând la concluzia că achiziția este efectuată în scopul realizării de venituri impozabile.

În ceea ce privește cheltuielile cu dobânzile aferente creditului prin care societatea reclamantă a achiziționat apartamentul din str. Hatmanului și amortizarea s-a constatat, raportat la prevederile art.21 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, că prin Contractul de comodat din data de 17.01.2007 reclamanta a dat apartamentul spre folosință gratuită pe o perioadă de 20 de ani comodatarii Biro Andreea Luiza, care îl folosește ca locuință personală.

Declarația martorului din care rezultă că imobilul situat pe str. Hârmanului era folosit de societatea reclamantă în scopul realizării obiectului de activitate și că actul de comodat a fost încheiat doar în scopul obținerii de către numita Andreea Luiza, soția administratorului societății, a buletinului de identitate nu a putut fi primită în contra înscrisului mai sus menționat în conformitate cu art. 1191 Cod civil.

Pentru considerentele de fapt și de drept expuse instanța a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată și precizată de reclamanta SC [nume] SRL în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Brașov.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta S.C. [nume] S.R.L. solicitând modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

În ceea ce privește includerea în rândul veniturilor impozabile a valorii despăgubirilor de la societățile de asigurare, se arată că acestea nu sunt venituri, în sensul strict al acestei noțiuni economice. De altfel, codul fiscal nu cuprinde prevederi speciale referitoare la

inclusiunea despăgubirilor de la societățile de asigurări și, mai mult sunt nominalizate la categoria veniturilor care nu sunt impozabile.

Referitor la neinclusiunea în rândul cheltuielilor deductibile a sumelor de bani cheltuite cu achiziționarea unui televizor, se arată că, prin probele administrate, s-a dovedit că acest televizor este folosit de societate în activitatea curentă.

Este criticată și neinclusiunea în rândul cheltuielilor deductibile a cheltuielilor cu amortizarea și dobânzile creditului aferent imobilului din str. Hărmanului, arătându-se că imobilul a fost încadrat din punct de vedere contabil ca mijloc fix al societății, pentru care se plătește impozit și, în al doilea rând, a fost folosit pentru activitate desfășurată de societate conform scopului declarat.

Analizând hotărârea atacată în limitele motivelor de recurs formulate, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește inclusiunea despăgubirilor de la societățile de asigurare în categoria veniturilor impozabile, Curtea reține că, potrivit art. 41 din Codul Fiscal, în categoriile de venituri supuse impozitului pe venit nu sunt incluse veniturile amintite. Mai mult legislația fiscală (art. 42 lit.b Cod Fiscal) stabilește că sumele încasate din asigurări de orice fel sunt venituri neimpozabile. Aceste dispoziții legale sunt completate de Normele metodologice corespunzătoare care arată că sunt neimpozabile orice fel de sume plătite din asigurările de orice fel, potrivit legislației privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor.

Față de cadrul legislativ amintit pe de o parte, și față de faptul că nu există condiții legale suplimentare în a considera astfel de venituri ca fiind neimpozabile – respectiv deductibilitatea primelor de asigurare – Curtea urmează a constata că nu se poate impune impozitarea sumelor obținute de reclamantă de la asigurator în urma producerii riscului asigurat.

Cu privire la considerarea cheltuielilor pentru achiziționarea unui televizor ca fiind deductibile, Curtea reține că, așa cum s-a susținut și probat prin dispoziții de martori, televizorul era folosit în permanență pentru promovarea video a produselor din gama de comercializare a societății, informare și publicitate.

În consecință, Curtea consideră că respectiva cheltuială este deductibilă, fiind dirijată în scopul realizării de venituri pentru societate.

Cu privire la deductibilitatea cheltuielilor cu amortizarea și dobânzile creditului aferent imobilul din str. Hărmanului, pe baza stării de fapt probate prin depoziții de martori, se constată că apartamentul era folosit pentru activitatea curentă a societății, fiind organizat în acel spațiu biroul administratorului, arhiva societății, o sală de ședință pentru agenții de vânzări, depozite pentru produse de dimensiuni mici și valoare mare. În această situație, având în vedere că imobilul a fost încadrat din punct de vedere contabil ca mijloc fix al societății pentru care se plătește impozit și, în al doilea rând, că imobilul a fost folosit preponderent pentru activitatea desfășurată de societate, Curtea consideră ca deductibile cheltuielile cu amortizarea și dobânzile creditului aferente imobilului în discuție.

Pentru toate aceste motive, în baza art. 312 Cod procedură civilă, recursul va fi admis în totalitate și hotărârea modificată în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată, cu obligarea părții căzute în pretenții la plata cheltuielilor de judecată, în baza art. 274 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de reclamanta S.C. [nume] S.R.L. împotriva sentinței civile nr. 3397/CA/2011 a Tribunalului [nume] – Secția Comercială și Contencios Administrativ pe care o modifică în tot, și, în consecință:

Admite acțiunea formulată de reclamanta S.C. [nume] S.R.L. în contradictoriu cu pârâta D.G.F.P. [nume] și modifică în parte decizia nr. [nume] 0.08.2010 emisă de D.G.F.P. [nume] în sensul admiterii contestației reclamantei și anulării deciziei de impunere nr. [nume] 12.04.2010 și

pentru următoarele sume: 1 lei impozit pe profit și 1 lei majorări de întârziere aferente impozitului pe venit.

Obligă pe intimata D.G.F.P. să plătească recurentei suma de 1 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 februarie 2012.

Președinte,
Cristina Mădă

Judecător,
Alexandru Ștefan

Judecător,
Cristina Mădă

Grefier,
Tatiana Miron

Red.G.Ș./ 21.03.2012
Tehnored.:T.M./22.03.2012/2 ex.
Jud.fond: D.Urs

